

Cô gái lúc nửa đêm

Cô yêu anh, yêu từ ánh mắt đầu tiên, từ câu chào hỏi ban đầu. Anh vô tư, anh ra đi và trong anh cô cũng chẳng hơn là một đồng nghiệp. Một thời gian dài, cứ nghĩ mỗi tình ấy cứ mãi mím chặt trên môi thì...một lần nữa anh xuất hiện.

Tiếng chuông điện thoại reo, Vân Anh giật mình tỉnh giấc. Số điện thoại lạ hoặc hiện lên. Thói quen mọi khi, nếu cuộc gọi là số điện thoại lạ lúc giữa đêm thế này thì cô sẽ tắt và tiếp tục ngủ. Nhưng, lần này thì không. Cô vẫn tắt nhưng lại không ngủ được. Nằm thao thức một hồi lâu rồi nước mắt cô chạy dài trên má. Vân Anh đang nhớ đến một người.

Đêm là khoảng thời gian con người sẽ sống thật với cảm xúc và đối diện với chính mình. Vì thế, trong những giọt nước mắt của cô là một nỗi đau thầm kín từ lâu, nay bỗng nhiên vùng dậy. Cô bật người dậy...tựa vào vách rồi mơ màng như cố tìm kiếm, lục lọi lại một thứ gì đó. Đã lâu lắm rồi cô không nghe điện thoại lúc nửa đêm. Cô mở máy tính ra...đọc lại những dòng cảm xúc suốt mấy tháng qua cô đã viết. Cô viết cho một người, một người chưa bao giờ nghĩ đến cô, chưa bao giờ cho cô một vị trí trong lòng.

Trong những dòng nhật ký, cô đã viết “Anh gọi em trong một đêm khuya... em ngỡ ngợ vì số điện thoại trông quen mà lạ nên đã nghe máy. Cũng may đó, em mà tắt thì chắc chúng mình đã không gặp lại nhau...anh mời em đi chén với anh vài ly rượu...ờ thì nhậu..nhưng con gái ai thời lại giữa đêm đi nhậu với con trai thế này hả anh...em từ chối khéo léo rằng là em đã ngủ. Thế nhưng, em có ngủ được đâu...vì chính anh đã làm con tim em đang sống lại một tình yêu, tình yêu mà một năm qua khi anh đi...với em nó đã là một tình yêu thầm kín. Gửi anh...người yêu trong mộng”

Ánh mắt Vân Anh long lanh, như ẩn chứa những hình ảnh ngọt ngào. Cô và anh gặp nhau trong một lần tình cờ, là một cộng sự trong công việc. Không được bao lâu, cả hai đã đi ở hai hướng sự nghiệp khác nhau. Anh tìm cho mình chân trời mới với nhiều hy vọng, và cô thì lại tiếp tục làm nhiều việc để nhanh chóng có tiền trang trải cuộc sống vốn đã nghèo khó của mình. Cô yêu anh, yêu từ ánh mắt đầu tiên, từ câu chào hỏi ban đầu. Anh vô tư, anh ra đi và trong anh cô cũng chẳng hơn là một đồng nghiệp. Một thời gian dài, cứ nghĩ

mỗi tình ấy cứ mãi mím chặt trên môi thì...một lần nữa anh xuất hiện. Anh xuất hiện lần này hoàn toàn là một người khác. Vẫn ánh mắt, vẫn nụ cười và những câu trêu chọc, anh lại làm tim cô như bắn loạn lên. Nhưng...điểm khác nhất của anh mà cô nhận ra, đó là không còn sự vô tư nữa, có một nỗi buồn trên gương mặt.

Nơi anh làm việc gần với cô, hai người thường có thời gian trò chuyện. Dần dần, cô đã tìm được nguyên nhân làm anh buồn. Anh đang chán nản một kiếp sống thừa ở nơi đây, không người thân, không bạn bè nhiều và người yêu thì đã chia tay. Nghe thế, cô lại chạnh lòng...cô như một tình nguyện viên cứ có thời gian là nói chuyện với anh. “Anh không là người thừa đâu, yên tâm, đừng nghĩ như vậy mà ảnh hưởng công việc, ít ra, anh cũng có em làm bạn mà”. Và như thế, cô làm bạn với anh, chia sẻ với anh thật nhiều điều trong cuộc sống. Dần dần, cô đã không thể giữ được những lời tận sâu trong trái tim mình. Một lần trò chuyện, cô đã hỏi anh “Em với anh chưa yêu nhau nên thế này, lỡ yêu rồi có còn hợp ý nói chuyện với nhau không anh nhỉ?”. – Anh trả lời “cái đó anh không biết, hay là mình yêu nhau thử đi em”. Cô nghe điều đó, dù là yêu thử nhưng cô cứ cảm thấy vui vui. Một cảm giác như tình cảm bấy lâu nay của mình đã được đáp lời. Và rồi, hai người càng quấn quýt nhau hơn.

Cô, công việc hiện tại là một nhân viên tiếp thị thuốc lá, anh là người kinh nghiệm hút thuốc đã đến hơn nửa số tuổi của anh. Có lẽ thế, cái đặc biệt của anh là mùi thuốc lá. Công việc của cô mãi tận sau 10 giờ đêm mới về đến nhà. Anh thì... buổi tối sẽ ngủ sớm đến 10 giờ đêm thì thức. Vì thế, hai người có gần nhau cũng chỉ là sau 12 giờ. Khoảng thời gian cô nghĩ ngơi từ 10h-12h đêm, nhưng trong giấc ngủ đó cô đều cái báo thức và luôn chờ đợi. Cứ đợi tới 12h sẽ có người gọi, lại đón cô rồi cùng nhau đi dạo, đi ăn khuya và trò chuyện. Họ chưa bao giờ vượt qua một giới hạn là yêu thử.

Thời gian trôi qua, tình yêu trong Vân Anh càng nhiều, càng mong muốn sẽ một ngày anh nói yêu cô. Nhưng, sự chờ đợi ấy dường như vô vọng. Cô bắt đầu buồn và suy nghĩ rất nhiều. Một ngày, cô đã nói với anh “Hay là mình yêu nhau nha anh?”. Anh lại bảo “Uhm, thì mình yêu nhau”. Cô không biết câu nói ấy là có ý nghĩa gì trong anh hay không, cô chỉ cảm thấy hạnh phúc. Một cánh cửa hy vọng mở ra cho một tổ ấm, cô mơ mộng về một đám cưới và những đứa trẻ con. Và cứ thế, mỗi tối 12 giờ, anh và cô lại hẹn nhau. Đi

qua những con đường, những hàng cây và cùng nhau ngắm hết sao hôm đến sao mai...Có gì đẹp hơn thế - trong cô là một vùng trời tươi đẹp.

Một buổi sáng trời trong xanh, lòng Vân Anh cứ lâng lâng...hôm nay, anh hẹn hò với cô vào buổi sáng. Cô trang điểm thật đẹp, nung nấu rất nhiều ý tưởng lãng mạn. Rồi anh không đến, cô chờ mãi đến tận chiều. Cô khóc, khóc nhiều lắm. Một linh cảm gì đó đến với cô. Số điện thoại của anh, chuông bài hát vang lên “Người có như tôi, Nghe tiếng yêu gọi mời?, Dù cố dối lòng, Nhưng tim vẫn rung động, Luôn gần bên tôi, thời gian trôi, Với những lúc sót chia trong đời, Thế gian có bao người?, Tìm được nhau, Là hạnh phúc giữa bao niềm đau...” “Alo, em à...anh về công ty gấp, anh xin nghỉ việc rồi, có lẽ anh sẽ về quê”. Tim cô như nhói lại, cô không tin được đó là sự thật. Tình yêu sau một năm chờ đợi của cô lẽ nào sẽ trở nên như thế. Những tin nhắn, những cuộc điện thoại của cô đều trở nên vô hiệu. Anh không nghe máy. Ủ, có thể tâm trạng anh không tốt và cô chỉ biết mong chờ cuộc điện thoại của anh.

Một đêm, vẫn là thời gian hẹn hò của hai người, cô vẫn thức vì thói quen thời gian qua. Số máy của anh sáng lên. Đúng 12 giờ đêm... “Anh chờ em ngoài này nhé”. Cô đã không kịp thay chiếc váy ngủ của mình mà lao ra ngoài cổng để gặp anh. Cô chỉ biết ôm anh. Cô xin anh đừng rời xa cô, lời yêu với cô anh chưa nói, tình yêu hai đứa chỉ mới bắt đầu. Vẫn cái lắc đầu một cách bình thản như tính cách của anh. “Anh phải về em à”. Cô như nấc nghẹn. “Thế là, anh không yêu em, đúng không?” – “Anh không muốn nói chuyện đó bây giờ, mình gặp được nhau là cái duyên, nhưng duyên đến đâu thì anh chưa biết. Từ từ, rồi mọi chuyện sẽ có kết quả em à”. Thế là, bao nhiêu thời gian qua, cô dành cho anh tất cả tình yêu thương, tất cả sự hy vọng thì đối với anh chỉ là một chữ duyên chưa xác định được thế nào.

Lần gặp gỡ này, hai người không đi dạo nữa, không thức thâu đêm ngoài đường. “Anh đi, bao giờ anh trở lại?” “Anh không biết, có khi sẽ sớm thôi, không thì anh ở luôn ngoài nhà”. “Thế em thì sao?xa em anh có buồn không?, nói cho em biết đi, anh có yêu em không, anh có quay lại tìm em không?, “Em đừng hỏi anh như thế, cái gì cũng phải là duyên em à.”. “Làm sao để anh quay lại tìm em?, em có con với anh, anh có tìm em không?” “Nếu em có con, anh sẽ quay lại”.

Rồi, mấy hôm sau anh đi, anh đi thật sự. Những cuộc gọi, những tin nhắn dần

mất hút. Cô vẫn thức lúc giữa đêm để chờ anh. Nhưng, trong sự mỏi mòn anh đã thật sự không còn nghĩ gì về cô nữa. Chưa đầy 1 tháng sau, trong một lần khám bệnh...cô đã có cái điều mà anh đã hứa quay lại. Thế nhưng, dường như nỗi đau đã làm cô không còn suy nghĩ nhiều hơn nữa. Cô quyết định im lặng với anh và một mình từ bỏ nó. Nước mắt cô giàn dụa, tiếng khóc không nấc thành lời. Cô đã thật sự mất anh.

Trong những dòng nhật ký cuối cùng cô viết cho anh “Anh à, em chỉ là một cô gái nhà quê, học kém. Trong xã hội, em chỉ là một nhân viên tiếp thị thôi. Chưa gì đã thấy, em chỉ là người mang niềm vui đến cho anh, vì anh là người nghiện thuốc lá mà, đúng không. Em nhớ mùi thuốc của anh lắm. Em chờ mãi, chờ mãi những tin tức của anh...em muốn cho anh biết tình yêu em dành cho anh đã có kết quả. Anh không tin em, vì nhiều người đánh giá việc của em đôi khi bị nhiều thứ làm lóa mắt, mất đi chính mình. Anh yên tâm, em chắc chắn...không ai khác ngoài anh, Vì khi làm gì, em đều suy nghĩ thật kỹ và biết nó sẽ thế nào. Em đã không cho anh biết xem như em tự kết thúc những tình cảm đơn phương của em. Em vẫn hy vọng, một ngày nào đó, anh hãy nhớ em, nhớ một người yêu anh rất nhiều, mong anh rất nhiều,...hãy cho em một vị trí trong lòng anh, anh nhé. Mãi yêu anh”.

Kể từ đó, tiếng chuông báo thức đã cố thật im để mỗi khi đến nửa đêm cô không giật mình, nước mắt cô cố kìm nén lại để thôi đau và thôi nhớ.

Có lẽ với anh, cô là một cô gái trong bóng đêm chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống hàng ngày. Cô gái lúc nửa đêm.